

ป้องกันไม่ให้ศิษย์ก่อเวร

ในขณะที่กำลังลงงานสร้างวัดกันอยู่ บางครั้ง อาตมาถูกคนพาลรังแกมาก มาขโมยของบ้าง ขโมยเรือบ้าง เมื่อสืบรู้ก็เอาคืนมาได้บ้างไม่ได้บ้าง คราวหนึ่งอาตมาโกรธมาก เพราะถูกขโมยเรือไปแล้วถึง ๑ ลำ ลำที่ ๒ นี่ยกขึ้นมาซ่อม เอาชันยา ค้ำว่าตากแดดไว้ข้างที่พักก็ยังถูกขโมย สืบรู้ตัวคนขโมยแล้วแค้นมาก ช้ายังถูกทำถึงบ้านพักให้ไปยิงกัน อาตมาคิดอาฆาต จะตามฆ่าคนเสียก่อนบวช พอดีถึงวันอาทิตย์ ซึ่งเป็นวันกำหนดมานั่งสมาธิกับคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ จึงพกความแค้นมาด้วย

พอวันจันทร์จะกลับ คุณยายไม่ให้กลับ ท่านบอก

“เหนื่อยกันมากแล้ว อย่าเพิ่งกลับเลย นั่งสมาธิไปก่อน”

วันรุ่งขึ้นก็ยังให้นั่งสมาธิต่อ วันนั้นพอเลิกนั่งสมาธิแล้ว

คุณยายพนมมืออธิษฐานในใจอยู่นานกว่าทุกครั้ง อาตมาจึงถามว่า

“ยาย อธิษฐานอะไร นานจัง”

คุณยายตอบว่า

“ยายอธิษฐานว่า เกิดก็ภพก็ชาติต่อไปเบื้องหน้า ไม่ว่าศัตรูจะยกมาเป็นกองทัพใหญ่แค่ไหน ก็อย่าให้มันฆ่ายายและบริวารได้

ตัวยายเองและบริวารก็อย่าได้มีจิตไปคิดฆ่าใคร แม้แต่มด แต่ปลวก
ก็ขออย่าให้คิดฆ่าเลย”

อาตมายิ้มและประนมมือ ตอบท่านสั้น ๆ จากใจจริงว่า
“ครับ” ท่านจึงยิ้มตอบอย่างเบิกบาน

คุณยายล่วงรู้กระทั่งความคิดของอาตมา ห้ามก็ไม่ห้ามโดย
ตรง ใช้วิธีซึมลึกด้วยธรรมะ อันเป็นโอสถวิเศษของพระสัมมาสัม-
พุทธเจ้า คุณยายรู้นิสัยของอาตมาดีว่าเจ้าโทสะ ไม่ยอมแพ้ใครง่าย ๆ
โดยเฉพาะถ้าไม่ใช่ฝ่ายผิด คราวนั้น อาตมายอมเลิกล้มความคิดอาฆาต
โดยเด็ดขาด เพราะเมื่อนั่งสมาธิจนใจใสแล้วก็รู้ว่า ในเส้นทางบุญเรา
ไม่ควรประมาทก่อเวรเพิ่มขึ้นอีก ยิ่งฟังคำอธิบายของคุณยายแล้ว
ก็กลับไปบุกงานสร้างวัดต่อด้วยใจที่ผ่องใส ชุ่มชื้น เยือกเย็น

